

Anca Sturmová

MAGICKÝ EXPRES

MEZI SVĚTLEM
A STÍNÝ

FRAGMENT

Magický expres Mezi světlem a stíny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anca Sturmová
Magický expres
Mezi světlem a stíny
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAGICKÝ EXPRES

MEZI SVĚTLEM
A STÍNÝ

Druhý díl velké trilogie

Copyright text and illustrations © 2019 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany

Cover illustrations by Bente Schlick

First published in Germany under the title WELTEN-EXPRESS – Zwischen Licht und Schatten

All rights reserved

Translation © Barbora Špundová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4920-5

ISBN e-kniha 978-80-253-5025-6 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-kniha 978-80-253-5026-3 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-kniha 978-80-253-5024-9 (1. zveřejnění, 2020) (epdf)

MAGICKÝ EXPRES

MEZI SVĚTLEM
A STÍNY

Anca Sturmová

FRAGMENT

PROLOG

V dobách, kdy se z jinak smýšlejících lidí stávali hrdinové, postavil jeden bohatý muž školu na kolejích. A protože sám věděl, jaké to je být jiný, rozhodl se, že to musí být škola pro všechny takové mimořádné děti, které se často cítí osamělé.

A protože ta škola sídlila ve vlaku, který jezdil křížem krá-
žem po celém světě a nepodléhal pravidlům žádné země,
musela zůstat utajená. Onen muž si studenty vybíral výhrad-
ně podle svého magického citu. A nikdy se nemýlil.

To je ale jen polovina celého příběhu. Roky totiž plynuly
a onen starý muž začal tušit, že se bude muset postarat o to,
aby internátní vlak jednoho dne nezemřel spolu s ním sa-
mým. Obrátil se proto na své tři společníky: bílého tygra,
velkého zajíce a drobného hbitého ptáčka, jenž se nazývá
sluka. Když nadešel jejich čas, daroval jim věčný život a svo-
bodou volně se pohybovat po světě. V tomto smyslu měli ve
vyhledávání studentů pokračovat na věky věků.

Od té doby každé z těchto tří zvířat vybírá pro vlak stu-
denty. Každé z nich volí podle toho, co si tito žáci jednou
počnou se svým talentem. A nikdy se nezmýlí.

A protože tihle tři pátrají po studentech ve všech zemích,
na všech kontinentech a po celém světě, nazval onen muž
svou školu

SVĚTOVÝ EXPRES.

SVĚTOVÝ EXPRES

ŘAZENÍ VOZŮ:

Lokomotiva

1. Skladový vůz
2. Zavazadlový vůz
3. Vůz správce vlaku
4. Kuchyň
5. Jídelní vůz
6. Čajový salónek
7. Knihovna
8. Vyučovací vagon „*Hrdinství*“
9. Vyučovací vagon „*Strategie & důvěra*“
10. Vyučovací vagon „*Chování*“
11. Studijní vůz
12. Studijní vůz
13. Společenský vůz Pávů

14. Klubový vůz
15. Lůžkový vůz Pávů (dívky)
16. Lůžkový vůz Pávů (dívky)
17. Lůžkový vůz Pávů (chlapci)
18. Lůžkový vůz Pávů (chlapci)
19. Společenský vůz personálu (s kabinetem
učitelů, marodkou, relaxační místností)
20. Ředitelství
21. Lůžkový vůz učitelů
22. Lůžkový vůz personálu
23. Poslední vagon
24. Vyhlídkový vůz

O 182 let později, tady a teď

Humphryho lampa

Na vině bylo její jméno: Flinn nedostala ani pořádnou školní uniformu.

V koutku duše si byla jistá, že jiné jméno by celý problém vyřešilo: nějaké velkolepé, vznešené, jako třeba Kleopatry nebo Nefertiti. Takové jméno by dávalo zřetelně najevo, že Flinn rozhodně není kluk.

„Hele, koukej!“ zabručel Curly Canvas, školník Světového expresu. Ostržím zrakem pozoroval Flinnin obličej. „Ty z toho vůbec nemáš radost,“ konstatoval.

Flinn zamrkala. Seděla na stoličce se třemi nožkami ve vagonu školníka a prsty přejížděla po hranách ohmatané pohlednice, zatímco Curly se probíral hromadami školních uniforem petrolejové barvy.

„Ale jo, mám radost,“ zalhala. Sama slyšela, jak nevděčně to zní. Což o to, Flinn byla zvyklá, že doma dostávala na donošení staré oblečení. Ale pomyšlení na to, že by měla nosit staré oblečení po *cizích lidech*, ji tísnilo a usadilo se jí na kůži jako olejový film.

Neměla však na vybranou a byla si toho vědomá. Pořád bylo lepší stát se studentkou ve Světovém expresu se zpoždě-

ním než vůbec. Tady teď totiž bydlela: ve Světovém expresu, pojízděném internátu na kolejích, který táhne ohromná parní lokomotiva.

Teprve před dvěma týdny, aniž by měla jízdenku, naskočila Flinn Nachtigallová do tohoto vlaku, aby našla svého zmizelého nevlastního bratra Jonteho. Ukázalo se však, že to nebude tak snadné. A ani skutečnost, že teď v ruce držela plnohodnotnou jízdenku, celou věc bohužel nikterak neusnadňovala.

„Radost vypadá jinak!“ Školník Světového expresu jí pod nos strčil sepranou košili. Těžký zápach prostředku proti molům se spolu se svěží vůní *Henriettina nejvoňavějšího prácího prášku* mísily Flinn v nose jako nějaký chemický experiment.

Dvě vteřiny si košili měřila pohledem, jako by byla utkaná z čiré svévole a ostudy.

„Ale vždyť...“, nadechla se Flinn a pohled na ten starý kousek oděvu ji přiměl sklopit oči, „vždyť je pruhovaná!“

Skutečně, pruhovaná. Zlaté pruhy na petrolejovém podkladu, od límečku až po spodní lem. Celý problém s pruhovanou školní uniformou spočíval v tom, že patřila chlapcům. Děvčata nosila puntikaté.

„Hm,“ zamručel Curly, neforemná postava se znetvořenou polovinou obličeje a šedými, kdysi zrzavými vlasy. Flekatá zástěra, kterou měl neustále na sobě, mu dodávala vzezření jakési podivné kombinace automechanika a bláznivého vědce.

„A to je jako problém?“ zeptal se. Jeho pohled byl ostrý a ocelově tvrdý, takže Flinn velmi rychle došlo, že by s tou-

hle košilí raději žádný problém mít neměla. Byla si vědomá toho, jak vysokou a šlachovitou postavu má. Její široké džíny, Jonteho staré kárované košile a obří bagančata ještě víc zesilovaly dojem, kterým Flinn působila: Jako by byla vyzábělý kluk. Neučesané vlasy fialovo-modro-zlaté barvy a její bezvýrazná tvář na tom nic neměnily. A zlaté oči pod těžkými víčky kromě Fedora Kulikowa, chlapce od uhlí na Světovém expresu, ještě nikdo nikdy neobdivoval. Ani její noví přátelé Pegs a Kasim.

„Pfff,“ hlesla Flinn deprimovaně.

V duchu si přála, aby byla typická studentka, která svou cestu ve Světovém expresu nastoupila už v lednu. Teď byl namísto toho v plném proudu podzim a školní rok se pomalu chýlil ke konci. Pro následující týdny se proto bude muset chtět nechtět spokojit se školní uniformou, kterou se Curlymu podařilo sehnat kdoví kde.

„Máme tu už jen uniformy, které na palubě v průběhu let zanechali absolventi a Pávi. Takže buď tak laskavá a projev aspoň trochu radosti, že se mi tohle pro tebe podařilo sehnat!“ zabručel Curly Canvas, zatímco se probíral hromadami staromódních košil, kalhot a sukní.

Pávi – tak se říkalo studentům vlakového internátu. Záso- by jejich starých uniforem vyplňovaly jednu ze tří velkých starých šatních skříní ve vagonu školníka. *Věcné dary* stálo na ní napsáno zlatým písmem.

Flinn věděla, že někde ve vlaku musí ještě existovat jedna taková skříň plná *zbytků a pozůstatků*. Byla si docela jistá, že právě tam se musí nacházet věci, které patřily Jontemu.

Takovou skříň se jí však bohužel zatím objevit nepodařilo. A to přesto, že po ní před několika dny, respektive nocemi pátrala se svým novým kamarádem Fedorem. Byl to tehdy její poslední večer v roli černé pasažérky a Flinn se cítila zarmoucená a zklamaná při představě, že by měla následujícího rána vlak opustit. A Fedor ji – svým samozřejmým způsobem – nechal být právě tak zarmoucenou a zklamanou, jak potřebovala.

A přesto bylo pátrání spolu s ním téměř pohádkové: Společně se plížili předními klikatými vagony vlaku a hledali skrytá zákoutí nebo místa. Když Flinn po dvou hodinách divokého pátrání stále ještě neúnavně nahlížela za každou polici, přiblížil se k ní Fedor ve světle své kapesní svítilny tak blízko, že ji začaly svrbět rty.

„Ty jsi teda ale třída, Flinn,“ zašeptal. „Ty se jednoduše nikdy nevzdáváš.“

Flinn viděla, jak se mu ve vlasech leskne uhelný prach a v tmavých očích mu zajiskřilo. V tu chvíli si byla jistá, že se skutečně nikdy nevzdá.

„Ty jsi zase myšlenkami někde jinde,“ zahřměl Curly, jako by na tom snad bylo něco špatného. Se zabručením jí strčil pod nos další pruhovanou košili. „Máš radost?“ zeptal se a rozhněvaně požadoval: „Koukej mít radost! Řekni svému obličej, že má mít radost.“

Flinn zírala na košili a nadechla se k protestu. V tom okamžiku se vlak zhoupł v zatáčce. Kovová kola pod jejíma nohama zavržala a na čelo jí začala kapat voda. Flinn si netrpělivě otřela obličej. Školnický vagon nebyl ani nejútulnější, ani

nejmagičtější vagon vlaku. Byl to prostě jen velký prostor plný náradí a praček. Vítr profukoval škvírami ve stěnách. Z mokrých školních uniforem na prádelních šňůrách nad její hlavou neustále kapala voda na dřevěné fošny na podlaze. V takové uniformě by se Flinn nejen stala oficiálním Pávem, ale konečně by tak také pro jednu vypadala. Co na tom mohly změnit nějaké proužky?

„Já ale nejsem kluk,“ odvážíla se přesto namítnout. Uvnitř se kroutila jako had. Není to naprosto šílené? Holka, která měla dost odvahy na to, aby naskočila na neznámý vlak, se neodvažuje říct nahlas a zřetelně: „Já jsem holka.“

Protože ji sotva kdo za holku považuje.

Protože se cítí vzteklejší a divočejší, než holky podle názoru její mámy smět být.

„Mně je fuk, co jsi,“ zabručel Curly. „Nemůžu tu s tebou strávit celou sobotu. Takže si teď pospěš. Ještě se musíš stavit u Daniela pro svůj studentský průkaz.“

Flinn cítila nervózní třepotání v hrudi. Dnes nadešel den, kdy měla získat všechny ty typické paví atributy: nejen školní uniformu, ale také vlastní místo na spaní v jednom ze studentských kupé. Ve Světovém expresu obývali jedno kupé vždy dva žáci. Flinn raději příliš nepřemýšlela nad tím, s kým bude ona muset sdílet to své.

Pozorovala, jak Curly poskládal tři pruhované chlapecké košile, a kousla se do spodního rtu. Věděla, že by měla sebrat odvalu a požádat o puntíkovanou blůzu, ale nedokázala to. Mlčky tedy převzala hromádku oblečení, které jí Curly podával, opustila vagon školníka a vykročila směrem k ředitelně.

Už dva dny byla Flinn oficiálně studentkou ve Světovém expresu. Od té chvíle se jí vlak jevil ve zcela novém světle: Působil ještě magičtěji, ještě útulněji, ale také ještě nebezpečněji než doposud.

Světový expres byl sledem čtyřiaadvaceti staromódních vagonů, v nichž se žilo a studovalo. Pospojované byly tyto vozy rezavými kovovými klouby, přes které vedly rozhrkané spojovací můstky. Pokaždé, když některý z Pávů nebo učitelů chtěl přejít z jednoho vyhřátého vagonu do dalšího, musel ven do studeného jízdního větru na spojovací můstek. Flinn si představovala, jak to musí být krásné, když se v létě na člověka vyvalí slunce, horko a vůně deště dopadajícího na horký kov. Dnes ji však na můstku mezi správcovským a kuchyňským vagonem přivítal jen studený podzimní vítr a rozechvěl ji chladem.

Flinn se zvědavě vyklonila přes kovové zábradlí a vystrčila nos vstříc zlatavě žluté krajině Polska. Kolem vlaku se táhla rovná pole utiskující lesy, jež se zdánlivě rozpíjely za oparem kouře, rychlé jízdy a magie.

Světový expres je teď mým domovem, pomyslela si Flinn a sotva dokázala uvěřit svému štěstí. Pach dýmu, dálky a deště ji naplňoval touhou. Nebyla si jistá, zda chlad mezi vagony přinesla nadcházející zima, nebo na ni zavál z pocitu, že kdesi v dálce je něco, co tam na ni čeká. Něco, co je jasnější a třeskutější a nebezpečnější než její naděje, že najde Jonteho.

Jak procházela vlakem vagon za vagonem, najednou jako by před sebou znovu viděla uplynulé dva týdny: Tady v jídelním voze se seznámila se svými novými – ne, spíš svými prv-

ními přáteli Pegs Havelmannovou a Younes-Kasimem. Oba byli nesmírně cool a sebevědomí – a co Flinn udivovalo nejvíc, ani jednomu z nich očividně nijak nevadilo, že ona taková není.

Rozhlédla se kolem sebe. Jídelní vůz byl velký a dlouhý vagon plný stolů pro čtyři, táhnoucích se po obou stranách středové uličky. Okenní tabule, klenoucí se nad prostorem jako skleněná střecha, se leskly jako vodní hladina.

Jídelní vůz však zdaleka nebyl tím nejmagičtějším vagonem Světového expresu: Dál tu byly vyučovací vagony s blýskající se mechanikou a šelestícími plakáty, vagony s pohyblivými malbami na stropě a třepotajícími se nápisy na okenních rámech. A hned za jídelním vozem čajový salónek s policemi chlazenými párou nebo zlatá knihovna, v níž se pod klapkou potrubní pošty každé pondělí objevuje *Expresní expres* – školní noviny plné zpráv, drbů a klepů.

Jakmile Flinn vkročila do knihovního vagonu, zvedla hlavu. Magická mapa na stropě šustila a šelestila, jako by si sama pro sebe něco povídala. Ozvalo se zaúpění, jako by se ohýbal kov, a pak se na mapě rozblikal jeden kolejnicový pás. Vedl ze střední Evropy ven směrem do Ruska. Flinn vytřeštila oči. Tuhle novou trasu musí nutně probrat s Pegs a Kasimem!

O šest vagonů dál, ve společenském voze Pávů, na ně však nikde nenarazila. Z flašinetového rádia vrzal starý song: „*At' se děje, co se děje, nevzdávám se naděje, že se na mne štěstí usměje...*“ Tenhle svižný kousek má zcela určitě na svědomí Pegs – zřejmě tady ještě před chvilkou musela být.

Píseň zněla jako obvykle strašně staromódně, dneska ale jako by to nikomu z Pávů nevadilo. Skupinka třetáků právě pořádala turnaj ve vrhcábech. Několik starších Pávů se shromáždilo kolem jejich křesílek a se soustředěnými pohledy sledovali hrací desky. Jejich vzrušené výkřiky přecházely od nadšeného výskání k rozčarovanému údivu.

Flinn se opřela do těžkých železných dveří na konci vagonu a pokračovala do zadní části vlaku. Nadšené výkřiky a živá hudba okamžitě utichly.

V zadní části vlaku se vagony skládaly z úzkých uliček a malých kupé. Tady byly prostory, do kterých Flinn ještě nikdy nevstoupila: klubový vůz plný zamčených dveří. Také v takzvaném Posledním vagonu byly dveře, za které nikdo nesměl.

Lůžkové vagony, nacházející se mezi nimi, byly tiché a kouzelné. Místa na stěnách vedle dveří do pokojů a naproti oknům lemoval bezpočet fotografií absolventů.

„Jak se vede?“ zeptala se Flinn, aniž by se obracela na někoho konkrétního. Kovová písmena pod rámy obrazů se okamžitě zatřepotala jako nervózní křídla. Namísto *Emmeline Pankhurstové* teď ukazovala *Sebeurčení* a z *Marie Curieové* se jako obvykle stala *Touha po vědě*.

Flinn se spokojeně pousmála. Těchto drobných magických žertíků se nejspíš nikdy nenasytí.

O dva kroky později jí však úsměv ztuhl na rtech. V tlumeném odpoledním světle proti ní přicházela nějaká postava. Proti zlatavě žlutým strništím táhnoucím se za okny vypadala postava vysoká a hranatá. Tmavé vlasy se hemžily

uhelným prachem a za pasem kalhot, posetých skvrnami od oleje, cinkalo všelijaké technické nářadí.

Flinn okamžitě došlo, kdo to je: Fedor. Do nosu jí stoupal pach oleje, sazí a broskví, jako by to byla vůně štěstí.

„Ahoj,“ hlesla nervózně.

Fedorův hlas působil temně a drsně. „Nazdar.“

Na okamžik na ni potěšeně pohlédl. Sklonil se k ní a zvedl ruku, jako by se jí chtěl dotknout. Flinn začalo brnět celé tělo. Pak jako by si Fedor uvědomil, co se chystá udělat. Se sklíčeným výrazem ve tváři se od ní odvrátil a rukou se po-drbal na zátylku.

„Za Danielelem ti teď nedoporučuju chodit,“ varoval ji tiše. „Zrovna mě vyhodil z kanceláře.“

Flinn nervózně zamžikala. „Jak to?“

Jako zaměstnanec vlaku směl Fedor všechno vědět a všechno vidět. Leda že by se jednalo o něco nebezpečného – nebo tajného. Flinn začalo bušit srdce jako splašené. „Jde o Jonteho? O fantomové Pávy?“

Myslela na Jonteho starou jízdenku na vlak, na ten šedivý ohořelý lístek. Věděla, co ty stopy po plamenech znamenají: Její bratr ze Světového expresu beze stopy zmizel za plné jízdy. Uprostřed noci. Stejně jako bezpočet dalších Pávů před ním. A nikdo nevěděl, jak se to mohlo stát.

Fedor však jen mlčky zavrtěl hlavou, jako by litoval toho, že ji vůbec oslovil. Protáhl se kolem ní a neřekl už ani slovo.

Flinn zůstala stát a dívala se za ním. Viděla, jak se opřel o železné dveře na začátku vagonu a zmizel na venkovní plošině. Ani se za ní neohlédl.

Vůně štěstí najednou vyvanula. Ještě před několika dny byla Flinn přesvědčená, že mezi ní a Fedorem toho ve vzduchu visí víc než jen uhelný prach a pára nasycená sazemi. Cítila to spojení mezi nimi, podobně jako kompas vnímá magnetické pnutí světa. A teď? Teď s ní Fedor prohodil sotva pár slov a ona netušila proč.

Věděla jen jediné: Fedorovi Kulikowovi bylo už patnáct let, takže byl o dva roky starší než ona. Před dvěma lety se rozhodl *proti* studentskému životu Páva a pro práci ve vlakové zásobárně uhlí. Flinn doposud nedokázala pochopit proč. Světový expres byl tím nejútulnějším, nejvznešenějším a nejúžasnějším místem, jaké znala. Copak někdo může nechtít chodit do školy na takovém místě?

Flinn nezbyval čas se tou myšlenkou dál zaobírat. Na chodbě před ošetrovnou visela ve vzduchu jako šepot nějakých duchů slova: „... moje rozhodnutí... je mi fuk, co dělájí ostatní...“

Flinn tiše naslouchala. Všechno na téhle chodbě působilo bezútěšně. Čpělo to tu tichem a stagnací. A přesto slyšela lehký šepot: „... ode dneška budu nosit už jen lodičky... jděte mi z cesty!“

Potichu a opatrně odsunula Flinn dveře nemocničního pokoje do strany a nahlédla do malého, jasně osvětleného prostoru. Tak jako už tolikrát v uplynulých několika dnech. Na posteli pod oknem totiž ležela v bezvědomí Garabina – Flinnina spolužačka, školní kráska a opravdový hank. Tak Pávi říkají těm studentům, kteří svými plány překračují hranice.

Garabina měla zavřené oči, dlouhé lesklé vlasy měla rozprostřené po polštáři jako nějaká spící princezna. Dýchala mělce, avšak pravidelně.

Ted' ta slova Flinn slyšela zcela zřetelně: „... nenechám se tady jen tak komandovat... mám na svém účtu dostatek peněz! Já vás nepotřebuju!“

Jediný krátký okamžik Flinn trvalo, než pochopila, že si Garabina povídá sama se sebou. To, co říkala, znělo jako typická Garabina – arogantní a bez skrupulí. Flinn se zašklebila. Co taky čekala? Že ta nehoda před šesti dny z Garabiny udělá lepšího člověka? Jak naivní!

Zavřela dveře do kupé, prošla chodbou a přehoupala se přes další spojovací můstek, až konečně stála před dveřmi do ředitelny. Skrz mozaiku z barevného skla zazníval silný hlas: „Co když nás předstihl? Jestli ji našel, pak jsme ztraceni!“

Flinn bušilo srdce tak zběsile, že ta slova stěží zachytila. Ten hlas patřil Bertu Willmauovi, učiteli *Chování*. Flinn u něj zatím zažila jen jediný den vyučování, i ten však stačil k tomu, aby pochopila, že tohoto učitele za normálních okolností nelze brát vůbec vážně. V tomhle okamžiku ale zněl velmi vážně.

„Musíme jednat, a to hned!“ dožadoval se Willmau nezvykle hlasitě. „Cree ji nesmí dostat do svých spárů. Udělal by z ní monstrum!“

Flinn zběsile bušilo srdce, když klepala na dveře kanceláře. Nechtěla ten rozhovor tajně odposlouchávat. Od chvíle, kdy zjistila, že Daniel Wheeler je nejen ředitelem Světového expresu, ale také jejím otcem, si nebyla vůbec jistá, co si

o něm má myslet. Od samého začátku jí připadal podivně nesmělý a jeho pohled zvláště intenzivní.

„Dále,“ ozval se z kupé našťvaný a polekaný Danielův hlas. Když Flinn vstoupila, nebyla překvapená, že ho přistihla, jak u pootevřeného okénka spěšně típe cigaretu.

Jeho kancelář byl zajímavý prostor nacpaný k prasknutí, avšak Flinn nedokázala odtrhnout svůj pohled od něj a Willmaua.

„Mluvíte o Jontem?“ zeptala se nervózně. „A kdo nebo co je Cree?“

Willmau na ni zíral jako na nějaké zjevení. Flinn na okamžik zalitovala, že Fedora neposlechla. Začínala počítat s tím, že dostane vyhazov z kanceláře stejně jako on.

Vtom si Daniel neklidně odkašlal a zvolal: „Flinn!“ Na tváři se mu objevil úsměv, jako by snad její jméno bylo přepínač, kterým se rozsvěcí světlo. „Pojď dál, pojď dál. Posad se. Na shledanou, Berte. Ještě si promluvíme později.“

Flinn svrážila čelo. Daniel v jejích očích působil podivně nabuzeně. A že by si snad nechal ostříhat své hnědé vlasy?

„Jen pokračujte, nenechte se rušit,“ pronesla co možná nejzdvořileji směrem k Willmauovi. Učitel měl na sobě jako vždy příliš těsné džíny a scvrklý svetr se dvěma vyšívanými tygríky. Namísto toho, aby odpověděl na Flinninu otázku, protáhl obličej a vyřítil se z kanceláře pryč. Dveře za ním třískly tak silně, až skleněná mozaika vyčítavě zařinčela.

„Willmau má pravdu. Musíme Jonteho a všechny ostatní fantomové Pávy najít,“ trvala Flinn na svém a posadila se na židli proti Danielovu stolu. Byl to velký, okázalý psací stůl,

který tu uprostřed místnosti dřepěl jako tlustá ropucha, s bezpočtem malých zásuvek v nohách ukrývajících spoustu haraburdí. Po chvíli zamyšleně dodala: „Možná, že Jonte leží v nějaké nemocnici nebo už dávno žije někde mimo vlak?“

Daniel svraštil čelo. „Zaměstnanci Mezinárodní centrály Expresu obvolali všechny nemocnice. Pátrali po zmizelých Pávech po celém světě. Nenašli jedinou stopu.“

Flinn se nechtěla jen tak vzdát. „A co s tím má společného Cree? Willmau to jméno před chvílí zmiňoval...“

„Neměla bys poslouchat za dveřmi,“ přerušil ji Daniel. Znělo to hořce. Spěšně se usadil na své místo za stolem a ukázal na šestihrannou kovovou lampu na desce stolu mezi nimi. Vypadala těžce a neforemně a vydávala zlatavé světlo. V jejím nitru lenivě tančily tisíce zlatých částecek.

„To je Humphryho lampa,“ pronesl Daniel na vysvětlenou. „Sir Humphry Davy, mistr magické technologie, ji před dvěma sty lety věnoval zakladateli naší školy. Když svítí zlatě, je všechno v pořádku.“

Flinn civěla na lampu, na Daniela a pak zase zpátky. Ve zlatavém světle vypadal Danielův obličej nezvykle jemný a mladý.

„Zřejmě je rozbitá,“ odtušila suše. Skutečnost, že Jonte a mnoho dalších Pávů zmizelo z paluby Světového expresu, se koneckonců jen stěží dala označit jako *v pořádku*.

Zlatá zář lampy ji však naplňovala zcela odlišným dojmem: V jejím měkkém světle se Flinn cítila podivně veselá a omámená, lehká a ospalá. Na tváři se jí usadil vlídný úsměv. Pak však vagon poskočil na přechodu mezi kolejemi a Flinn ze stavu blaženosti procitla. Překvapeně zavrtěla hlavou.

„Stará se o dobrou náladu na palubě,“ pronesl Daniel s pohledem upřeným na lampu.

Flinn proti září přimhouřila oči. „A nemá to takhle náhodou být *tvaje* práce?“ opáčila.

Daniel na to nijak nereagoval. Spěšně vysunul jednu ze zásuvek stolu až nadoraz. „Tady je. Tvá nová studentská složka.“ Podobný kouzelníkovi, který vytahuje králíka z klobouku, se vytasil s béžovými deskami a položil je na stůl.

Flinn jen nerada odtrhla svůj pohled od Humphryho lampy. Ještě o kousek víc přimhouřila oči. Na to, že je tenhle spis pouhých několik málo dní starý, vypadá velmi naditý a ohmataný. Jako tajemství, o němž všichni vědí.

„Co se tam píše?“ zeptala se skepticky.

Daniel její otázku odehnal mávnutím ruky. „Nemám tušení, já složky studentů nikdy nečtu,“ tvrdil. „Ale Mezinárodní centrála Expresu je při shromažďování veškerých skutečností vždy velmi pečlivá, abychom dobře věděli, s kým máme tu čest. Je pravda, že jsi sedmého května minulého roku zapálila dveře na Základní škole slečny Schlechtfeldové? Prý z nich zbyla jen hromádka popela.“

Flinn zkoprněla. Vzpomněla si, jak ji ti supi z její staré školy s úšklebky a vřískotem zamkli na klučičích záchodcích. Ten plíživý pocit paniky, který se jí tenkrát zmocnil, jako by byl stále čerstvý.

Už si nepamatovala, co se stalo pak – jen to, že jí o několik minut později v kanceláři slečny Schlechtfeldové udělili důtku za poškození školního vybavení. Ještě teď a tady se Flinn při té vzpomínce ošívala. Na její staré škole nebyl vandalis-

mus ničím tak výjimečným. Naproti tomu tady, v internátu na kolejích, se podobných přešlapů nikdo nedopouští.

„Takže jsi ten spis přece jen četl!“ vyčetla s planoucími tvářemi Danielovi.

Daniel zavrtěl hlavou a začal se přehrabovat v zásuvce na druhém konci stolu. „Já ne, ale Curly ano,“ vysvětlil.

Flinn ztuhla v ramenou. To jí ještě tak chybělo! Toho děsivého školníka nemůže vystát. Co si asi tak s informacemi o ní počne?

Daniel vytáhl na stůl celou řadu krámů: obdélníkový odznak s logem školy (zkratku SE vedle stylizovaného páva), klíč k jejímu novému pokoji, seznam školních pravidel a malou kovovou placku studentského průkazu. „Vždycky je na něm uvedená škola, která se nachází nejbližší nádraží, na kterém právě stojíme. To se hodí, když člověk potřebuje takhle při neděli uklidnit nevrlého přednostu stanice,“ vysvětlil Daniel a mrkl na ni.

Flinnin pohled zaujal klíč ke kupé. Nebylo to poprvé, co ji napadlo, s kým asi bude v budoucnu sdílet pokoj. Co když ji její nová spolubydlící bude nenávidět a v noci jí bude tajně dělat naschvály? Jako to dřív ve Weidenborstelu dělali její bráchové. Tedy kromě Jonteho, samozřejmě.

„A pak tu pro tebe mám něco speciálního...“ Daniel zmizel do svého soukromého kupé. Flinn slyšela, jak se v něčem přehrabuje, pak se znovu objevil ve dveřích, v rukou staromódní koženou brašnu. Do vzduchu se vznesl zatuchlý pach kouře a papíru. „Moje stará školní brašna,“ pronesl a plný očekávání jí tu věc podával.

Flinn po ní s váháním natáhla ruku. Kůže byla na dotyk ohmataná a měkká. Navzdory množství škrábanců a odřenin působila taška modernější a dražší než cokoliv, co kdy v životě vlastnila.

„Ehm...“, odkašlala si a zaváhala. Pokud to měl být dárek, bylo by vhodné říct alespoň *díky*, ale pokud ne, pak by poďekování Daniela přivedlo do nepříjemné situace, kdy by jí brašnu darovat *musel*.

Zatímco ještě pořád uvažovala, vlak sebou škulbl.

Flinn plnou vahou narazila na Danielův stůl. Široká deska stolu jí zmáčkla žaludek jako boxerský úder. Vzduch prořízl vysoký pisklavý tón skřípání kol po kovových kolejích a vlak najednou zůstal stát.

Daniel vyděšeně vyskočil. „Vezmi si tu svoji brašnu a raději už běž,“ přikázal Flinn. Sám vyběhl z ředitelny a spěchal kamsi chodbou. Bylo slyšet třísknutí těžkých železných dveří od vagonu a pak kovové *klong klong klong*, jak sestoupil po třech schůdcích na okraj kolejiště.

Flinn spěšně nastrkala svůj studentský průkaz i všechno ostatní harampádí, které jí Daniel dal, do své nové kožené tašky. Humphryho lampa stále ještě zářila hřejivým zlatým světlem – Flinn té věci však nedůvěřovala. Kdo vůbec byl ten sir Humphry Davy? V životě o něm neslyšela.

Se školní uniformou v podpaží a těžkým koženým řemenem brašny přes rameno vešla do sousedního vagonu.

Na chodbě před marodkou viselo ve vzduchu napjaté ticho. U oken se tlačil houf studentů. Flinn se zmateně protáhla skrze skupinku páťáků a přitiskla čelo na okenní tabulku.

Venku stoupala syčící pára a zakrývala výhled na maličkaté nádraží na okraji Mazovska. Přímo pod oknem trůnila mezi hromadou kufrů s leopardím vzorem podsaditá, ramenatá žena v rybářské vestě a kalhotách s kapsami, na hlavě měla klobouk jako na safari. Působila klidně a vyrovnaně jako včelí královna uprostřed svých poddaných. V ruce držela tenounkou vycházkovou hůl, kterou jako taktovkou mířila směrem k Expressu. Na krátký okamžik Flinn napadlo, že vlak zastavila tou hůlkou. Ale něco takového přece není možné.

„Třináct kufrů! To by mě zajímalo, co v nich má,“ pronikl davem studentů Pegsin hlas. „Na oblečení to moc nevypadá, už podle toho, jak se zdají být těžké.“

Flinn se spěšně ohlédl. Její nejlepší kamarádka se prodírala skupinkou pátáků. Svou čiperností a nápadně pestrým oblečením na bělostné kůži působila jako chodící exploze barev. V krátkých, albinově bílých vlasech měla připnutou modrou mašli s pořádnou vrstvou tylu. Flinn napadlo, že takhle Pegs vypadá jako prachovka na nožičkách.

„Žáci si smí přinést jen jeden jediný kufr,“ postěžovala si Pegs. „Pokud chceš slyšet můj názor, je to dost nespravedlivé. Musela jsem u rodičů nechat svůj kožich. Jasně, že to nebyl pravý kožich. Byl zelený a ohromně huňatý.“

Kdykoliv se objevila Pegs, ani Kasim nebyl daleko.

„Odkud máš tu koženou tašku?“ zeptal se, sotva se k nim prodrál davem studentů. Jako každý víkend měl na sobě otrhané džíny, křiklavou košili a zápěstí plné ocvočkovaných náramků. Ze všeho nejvíc se na něm Flinn líbily modře na-

barvené vlasy, které se na jeho opálené kůži třpytily a jiskřily, jako by byly nabitě elektřinou.

Pegs si zběžným pohledem prohlédla Flinninu novou tašku. „Doufám, že to není pravá kůže,“ prohlásila přísně a znovu se obrátila k oknu. „Ta ženská vypadá jako lovkyně divoké zvěře se strašně špatným citem pro módu. Nějakou lovkyni přece na palubě nepotřebujeme!“

Flinn pomyslela na ty nové červené koleje na stropě knihovny. Při představě, že je takhle daleko od svého domova ve Weidenborstelu, jí srdce poskočilo podobně jako zlatá písmenka nad rámy oken vlaku: *Hohenwulsch*, *Sprévský les* a *Lubušké vojvodství* – názvy míst a oblastí, kterými Světový expres projížděl, se ve Flinnině nitru větvy jako čáry a písmena na mapě.

„Možná, že lovkyni potřebujeme, aby nás chránila před divokými zvířaty?“ odušila. „Míříme totiž do Ruska. Tajga a tundra, víte, co myslím. Nekonečné dálky. Co bychom dělali, kdyby na nás někde na nádraží vybafl los nebo medvěd?“

Pegs se smíchem zavrtěla hlavou. „To spíš zapadneme sněhem!“

Od konce vagonu k nim zaburácel hlas, až sebou všichni trhli: „Zapadneme sněhem? Uprostřed zlatého podzimu? Prosím tě, v jaké ubohé škole vás tohle učí? V Měděném zámku?“

Flinn sebou trhla. Želené dveře se otevřely a na platformě před nimi stanula ona podsaditá safari ženština jako dobytka nějakého nového kontinentu.

„Tady jsme ve Světovém expresu!“ hartusila. „Takže bych si od vás vyprosila trochu více vzdělání!“

Mohutnou rukou si pročísla řídké rozcuchané vlasy. Dělal y ji starší, než pravděpodobně byla – možná tak kolem padesátky. Její výrazný zjev Flinn nepříjemně připomínal Curlyho.

Žena si pohledem změřila Flinn, potom skupinku pátáků za ní, ignorovala Kasima, jako by tam vůbec nebyl, a nakonec vyvalila oči na Pegs.

„Kdo z vás je to tygří dítě?“ zaduněl její hlas. „Doufám, že ne tahle strakatá sněžná fretka!“

Tmavá členka do vlasů se Pegs jako barometr nálady sesunula po bílém čele hluboko dolů. Žádný z Pávů neodpověděl. Ve vzduchu viselo příliš mnoho otazníků.

„Flinn,“ pronesl Daniel, který právě vyvlekl první ze třinácti kufrů nahoru do vagonu, „buď prosím tak hodná a odnes si ty nové školní potřeby do svého pokoje, ano?“ Zavřel za sebou železné dveře dřív, než mohl čerstvý podzimní vzduch vagon zchladit. Pak se obrátil k zástupu žáků. „Za pět minut pokračujeme v cestě. Marino, můžeš prosím vyřídit Curlymu, aby zbývajících dvanáct cestovních zavazadel naložil rovnou do zavazadlového vozu? Děkuji ti.“

Flinn, Kasim a Pegs se otočili k odchodu.

Pegs povytáhla obočí. „Rovnou do zavazadlového vozu?“ zopakovala šeptem. „Copak si ta ženská nepotřebuje vůbec vybalit?“

„Dost divný,“ přisvědčil jí Kasim a zamyšleně zastrčil ruce do kapes u kalhot.

„Momentíček ještě!“ zaječela safari ženština za jejich zády. Flinn se zmocnil dojem, že nejspíš vždycky, když promluví, ječí a skřípe jako špatně naladěné housle. „Tenhleten kluk,

ten Flinn, to je to tygří dítě? Slíbil jste mi tygří dítě, Danieli, nezapomeňte na to!“

Flinn stáhla hlavu mezi ramena. Neměla ani tušení, kdo tahle ženská je ani o čem to mluví. Nemohla se však zbavit nepříjemného dojmu, že to pravděpodobně zjistí dřív, než by jí bylo milé.

Plápolání světel

Když Flinn procházela spacími vozy, pozorovala všechny ty dveře do kupé, za nimiž se skrývaly pohodlné patrové postele i osobní poklady. V oblasti kolem žaludku se jí roztahovala vlna nevolnosti při představě, že by Jonteho starou pohlednici musela ukrýt, kdyby měla sdílet pokoj s někým, jako byla Garabina.

„Už zase mě nenechali zúčastnit se turnaje třetáků ve vrhcábech,“ postěžoval si Kasim, právě když kráčeli chodbou prvního holčičího spacího vozu. „Musíme začít trénovat. Když se zlepším, podaří se mi obehřát Gunnara Helgusona o všechny jeho vyhrané forexy.“ Rozzářeně se rozhlédl kolem. „Co vy na to? Budeme ve vatě!“

Pegs obrátila oči v sloup. „Pro mě za mě,“ řekla. „Stejně dneska nemám nic lepšího v plánu. Flinn?“

Flinn se probrala ze svých myšlenek. „Klidně běžte napřed,“ prohlásila, rozloučila se s Pegs i Kasimem a z kožené brašny vytáhla svůj nový klíč od pokoje. S1 K5 stálo na něm, což znamenalo: spací vůz číslo jedna, kupé číslo pět. Jakmile došla k pokoji a uviděla pérové boa a třpytky na rámu dveří, hned jí bylo jasné, kdo v S1 K5 bydlí: Pegs!

S úlevou si oddechla. Starosti vystřídalo radostné těšení.

Vedle dveří visel emblém se srdcem ve tvaru zaječí stopy. Dnes se vedle něj však objevil ještě druhý znak: tři rovnoběžně orientované pruhy na metalickém podkladu. Flinn přeje-la bříšky prstů po dohladka naleštěném kovu. „Co vlastně mají znamenat?“ uvažovala tiše. „Tyhle symboly na dveřích?“

Na odpověď jí za zády zatřepotala písmena pod obrazem Florence Nightingalové svým obvyklým nápisem: *Osvícení*.

Flinn se pousmála a otevřela dveře do kupé. Stejně jako při své první návštěvě tady si prohlížela černobílé plakáty Peg-siných oblíbených swingových a operetních zpěváků a smě-sici peřiček, chmýříček a poskakujících světýlek vznášejících se ve vzduchu. Na chvíli nemohla uvěřit tomu, že tohle teď má být i její pokoj. Tenhle pestrobarevný prostor nacpaný k prasknutí, plný přátelství a tepla, jí připadal dokonalý, jako by to snad byl jen krásný sen.

Stejně jako všechny studentské pokoje představovalo i Peg-sino kupé úzký prostor se dvěma vysokými postelemi na obou stranách okna, pod nímž stál jeden dlouhý psací stůl pro dva.

Flinn pověsila svou novou koženou brašnu vedle pravé palandy a vyhoupla se po čtyřech dřevěných stupních nahoru. Při její poslední návštěvě tahle postel nebyla povlečená. Teď na ní ležely tři naducané polštáře a přikrývka v petrole-jové barvě. Flinn zalil hřejivý pocit.

Hbitě spustila nohy zpátky dolů na koberec, otevřela šatní skříň pod postelí a pověsila přes kovová ramínka svou školní uniformu: Sepranou vestu, na jejímž límci bylo vyšité jméno *Oscar Wilde*. Dvoje světlé kalhoty. Dvě sukně, které rozhod-

ně neměla v plánu si kdy obléknout. Tlustý kabát s klopou. Dva sametově hebké svetry na zimu, s vybledlými lemy – a tři pruhované košile.

Chlapecké košile! Staré chlapecké košile! Co když nějaká z nich patřila Jontemu? Ta myšlenka ji přepadla tak nečekaně, až košile upustila na podlahu. Spěšně se pro ně sehnula a začala zkoumat límce: jednou žlutě vyšitý *Nikola Tesla*, jednou *C. Colette* a jednou...

Flinn se na okamžik zastavilo srdce. Skutečně! V matném odpoledním světle přejela prsty po vyšitém jméně na límci košile: *J. Nachtigall*.

Jonte. Zlatou nití na petrolejovém podkladě. Může to být náhoda?

Na třech ramínkách už jí ve skříni visely kárované košile, které jí Curly dal první den na palubě vlaku. Jedna z nich, letní žlutá, také patřila Jontemu.

Když se na to Flinn tenkrát Curlyho zeptala, rozčílil se a obořil se na ni: „Do toho ti nic není!“ Od něj žádnou pomoc čekat nemohla. Teď jí však už podruhé přidělil starou košili po jejím bratrovi. Mohlo něco takového být náhoda?

„Já tě najdu,“ slíbila Flinn a zabořila nos do měkké tkaniny. Dokonce ještě voněla jako Jonte! Sice také po pracím prášku a prachu, ale jemná vůně chrp a skořice se držela mezi zlatými proužky jako vzpomínka na její někdejší domov.

Pověsila košili do skříně. *Píp!*, ozvalo se ramínko a kovově oznámilo: *Tuto košili je nutné vyprat!* Flinn obrátila oči v sloup, načež ramínko mechanickým hlasem upřesnilo: *Tuto košili je naléhavě nutné vyprat!*

Zavřela skříň, vyšla z pokoje a zamířila ke společenskému vozu.

„Mám nové indicie!“ oznámila Flinn horečně, sotva objevila Pegs a Kasima v jednom z koutů společenského vozu. Oba seděli na měkkém koberci a hráli vrhcáby, jak se předtím domluvili.

„Jonteho stará školní košile,“ vysvětlila se zatajeným dechem. „Dal mi ji Curly. Ted' visí v našem pokoji.“

Pegs samým překvapením málem převrhla svou plechovku zázvorového snaffu. Vycházela z ní nasládlá, trpká vůně. „V našem pokoji?“ zopakovala nevěřicně.

Na okamžik se Flinn zarazila při pomyšlení, že s ní Pegs svůj pokoj vlastně vůbec sdílet nechce. Pak však její kamarádka vykřikla: „Yes! Přesně o to jsem přece Daniela prosila!“ A vítězně vztyčila sevřenou pěst do vzduchu.

Kasim přimhouřil oči do úzkých škvírek.

„Určitě jsi Daniela musela něčím uplatit,“ odtušil. „Tureckým medem nebo tak něčím. Normálně jinak nasáčkuje do jednoho pokoje lidi, co se nemůžou vystát. Třeba jako Stureho a mě.“ Podal Flinn cinkající sametový sáček. „Dárek pro tebe, na přivítanou,“ prohlásil a zazubil se.

Flinn, vyvedená z míry, zírala na pytlíček ve svých rukách. Byl červený a stříbrný a v odpoledním světle se třpytil.

„Takový nesmysl,“ odvětila Pegs. „Moji rodiče by mi nikdy nedovolili, abych někoho uplácela. To přece víš!“ Zvedla plechovku s limonádou ke rtům. Flinn viděla, jak se zpoza ní prohnane pousmála.

Z flašinetového rádia už zase vřeštěl vysoký hlas: „*Srdce mé odešlo za tebou a za ním mé vroucí přání, srdce mé odešlo za tebou, ty nemáš o tom snad zdání...*“

Dva patnáctiletí Pávi po nich ze svých křesel na druhém konci vagonu bleskli otrávenými pohledy. Turnaj třetáků ve vrhcábech byl stále ještě v plném proudu.

Flinn na nic z toho nedbala. Posadila se na zem vedle Kasima a vysypala si obsah pytlíčku do klína. Objevila pestrobarevnou sadu kamenů na vrhcáby. Hrací kameny se skládaly z nesourodé směsi dřeva, skla, jantaru a kovu. Některé se stříbrně leskly jako lapené meteority, jiné byly na dotek hladké a teplé, další působily magneticky nebo jiskřily nabitou energií.

„Díky!“ obdařila Kasima zářivým úsměvem.

Ten vypadal, že je na sebe náležitě hrdý. „Tuhle sadu jsem pro tebe posbíral z vyřazených kamenů.“

Flinn znala šikovnost Kasimových prstů. Obávala se, že ty hrací kameny ve skutečnosti *ukradl* ze sad ostatních Pávů. Raději tu myšlenku rychle zaplašila.

Šťastně si pestrobarevné kameny prohlížela. Jeden z nich působil v její dlani výjimečně hladce. Byl ze dřeva a svou jednoduchostí a prostotou připomínal Flinn její starý život ve Weidenborstelu. Otáčela a obracela kámen v dlani, až si najednou všimla miniaturních písmen, která někdo vyryl do měkkého dřeva: *Kráčej směle a bez bázně!*

Ta slova rozechvěla struny jejího srdce. Tohle jsou přece Jonteho slova! *Kráčej směle a bez bázně*, to bylo jeho motto, za které se bil stejně směle jako rytíř za motto na svém erbu.

Najednou se Flinn rozechvěly prsty a kámen jako by ji začal pálit v dlani.

„Kasime!“ vykřikla a upustila kámen na zem. „Odkud ho máš? Ten patří Jontemu!“

Kasim vyděšeně povytáhl obočí do výšky. Prohlížel si kámen tak pečlivě, jako by prohledával diamant, zda nemá skryté vady, pak ale jen bezradně pokrčil rameny. „Ten jsem před dvěma dny našel v jednom ze spacích vozů. Na chodbě.“ Zamyšleně vypočítával: „Zlaté kancelářské sponky, forexy, papírky s poznámkami – člověk tam vždycky narazí na spoustu starých krámů.“

Hlasem, který zněl drsněji, než měla v úmyslu, Flinn zdůraznila: „Jonteho majetek nejsou žádné *staré krámy*.“ S cinkajícími kameny v ruce se usadila do jednoho z křesel.

Strašně moc se jí po nevlastním bratrovi stýskalo. Chyběla jí jeho velkolepost, jeho nenucenost i jeho vtip. Chybělo jí to, jak býval jejím domovem. Dokonce i Světovému expresu jako by bez něj něco chybělo. Jeho někdejší přítomnost ve vlaku probleskovala petrolejově zbarvenými vagony i Flinniným nitrem. Kde teď asi může být?

„V posledním dopise jsem mámě slíbila, že Jonteho najdu,“ svěřila se Pegs a Kasimovi. „Zatím jsem narazila na dvě košile s jeho jménem a na jeho starou jízdenku. A teď na tenhle kámen na vrhcáby. To přece nemůže být všechno! Co budeme dělat?“

Kasim vrhl směrem k Pegs neklidný pohled. Na okamžik si Flinn připadala jako nemocný člověk, o jehož zdravotní stav si ostatní musí dělat starosti. Z nějakého důvodu ji to rozčílilo.

„Expres je jako koberec utkaný z tajemství,“ prohlásila Pegs přemoudře. „Zatáhli jsme za okraj a teď už jen musíme vyčkat, až se před našima očima začne rozplétat.“

Flinn se na ni zasmušile podívala. „A kdy přesně k tomu má dojít?“ zeptala se netrpělivě. Necítila se ani zpola tak optimisticky jako Pegs. Nad hlavami tří přátel se její mlčení vznášelo jako těžký mrak. Znělo to jako: *Ar' mi pomůžete, nebo ne, já Jonteho najdu, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám.*

Večer byl ledový a kromě brzké tmy přinesl také studené přeháňky. Světlo venkovních lamp se v dešti rozpíjelo a jen stěží dostačovalo k tomu, aby osvětlilo spojovací můstky mezi jednotlivými vagony. Mezi knihovnou a čajovým salónkem pokradmu využívali dva sedmnáctiletí Pávi nejasného světla k vzájemnému cukrování. Flinn nemohla pochopit, jak to ti dva mohou v tomhle vlezlém a vlhkém jízdním větru vydržet. Ona sama byla ráda, když s Pegs a Kasimem konečně dorazili do jídelního vozu, kde bylo teplo a vonělo to po kysaném zelí a špeku.

„Cítím zelí,“ nakrčila Pegs nos.

Flinn zavětrila. Ano, to také. Ale jí by bylo jedno, i kdyby to tu smrdělo po týden starých fuseklích. Jídelní vůz byl totiž jako vyměněný: Všude zářila v křišťálových svícnech elektrická světla, okenní tabule se leskly zlatě a bíle a celý vagon dýchal tímž pocitem jako brzké ráno ve Weidenborstelu: jako by nic na světě nebylo nemožné.

„Neuvěřitelné,“ hlesla Flinn. Jídelní vůz na ni vždycky působil magicky, dnes si však byla jistá, že jiskření vlaku dosa-

huje až vysoko ke hvězdám. Temná večerní obloha byla skloněná nad panoramatickými okny jako nezvaný host.

„Páni, Flinn, vypadá to, jako by pro tebe Daniel chtěl zopakovat uvítací ceremoniál,“ odušil Kasim, když se všichni tři zařadili k bufetu, aby si na talíře naložili chleba a polské bigoš.

Pegs zalapala po dechu. „Vážně? Myslíš?“ vyhrkla nadšeně. „To musím hned napsat svým...“

„Svým rodičům, no jasně, komu taky jinému?“ doplnil Kasim a obrátil oči v sloup. „Tvoji rodiče byli na palubě před více než dvaceti lety, Havelmannová. Nikde tu nevisí jejich absolventské portréty.“

Flinn napnula uši. Skutečně ještě v žádném ze spacích vagonů na fotografie Pegsiných rodičů nenarazila.

„To proto, že na fotky všech absolventů tu není dost místa,“ odvětila Pegs věcně. Mluvila svým typickým, rozumným hlasem expertky na *Expres*, v jehož podtónu zaznívaly všechny její jistoty: že tajemství vlaku zná už od plenek, že oba její rodiče byli Pávi, a její jméno je tedy ve Světovém expresu prakticky již součástí inventáře. Někdy tím lezla Flinn pořádně na nervy.

Pegs si na talíř pleskla miniaturní porci zelného Eintopfu.

„Ty mi prostě jenom závidíš,“ pronesla směrem ke Kasimovi.

Podle jeho strnulého výrazu v obličejí Flinn viděla, že má Pegs pravdu.

„Doufám, že to Daniel neudělá,“ prohlásila tiše. „Však víte, to s tím oficiálním přivítáním a tak. Je mi to trapné.“

Jako Páv si nepřála žádné zvláštní zacházení. Prostě jen chtěla patřit k ostatním.

S plně naloženými talíři v rukou prošli Flinn, Pegs a Kasim mezi řadami stolů ke svému obvyklému místu na konci vagonu. V jedné zatačce se jim zhoupala podlaha pod nohama, Flinn se však náraz podařilo odpružit šikovným úkrokem stranou. „Aspoň že tu není Garabina,“ zamumlala. Spolužačka by si z ní určitě dělala legraci kvůli její dřevorubecké košili a širokým džínům. „Kdybych věděla, jak výjimečný má dnešní večer být, bývala bych si aspoň oblékla jednu z těch nových školních košil.“

Křišťálové lustry Flinn oslňovaly, když se svezla na lavici vedle svých přátel. Zamyšleně schovala nohy pod ubrus.

„V sobotu nikdy nikdo nenosí uniformu,“ namítl Kasim a natáhl se pro karafu s vodou. Světlo z křišťálových lustrů se v ní plápolavě třísťilo. „A kromě toho my jsme první den ve škole taky uniformu neměli.“

„To *ty* sis nevzal uniformu,“ opravila ho Pegs ostře. Na sobě měla své školní kalhoty přešíité na přiléhavé pumpky a k nim zářivě žluté pruhované podkolenky. S náramky cinkajícími na bílých zápěstích hýřila barvami jako surový diamant, z něhož lze každý den vykřesat zcela novou jiskru.

Flinn vyrušilo jakési mihotání v koutku oka. Když ale vzhledla od talíře, křišťálové lustry zářily jasně a dokonale, tak jak měly.

Na opačném konci jídelního vozu si právě Daniel zjednával pozornost zakašláním. Vagon opanovalo ticho.

„Je mi potěšením a ctí představit vám naše tři nové spolucestující,“ pronesl a povstal ze svého místa, aby na něj dobře viděli i studenti na opačném konci vozu.